

Help, Ik ben niet meer arm

Help, Ik ben niet meer arm

Mark Donkersloot

Auteur: Mark R. Donkersloot
Jaar: 2019 - 2025
Druk: 1^e druk
Drukkerij: Bookmundo
ISBN: 9789403856353

Geen enkele inhoud van dit boek mag zonder toestemming van de auteur Mark Donkersloot worden overgenomen, verveelvoudigt of gekopieerd. Het is tevens niet toegestaan om het openbaar te maken door middel van druk, fotokopie, digitale uitingen of op welke wijze dan ook zonder de uitdrukkelijke schriftelijke toestemming van de auteur.
© 2009 – 2019 MD – 2020 - 2025

De genoemde personen en situaties in dit verhaal zijn fictief. Iedere gelijkenis is dan ook gebaseerd op puur toeval.

Op de genoemde bestaande merken rust copyright en zijn beschermd door Nationale of Internationale wetgeving. De gebruikte merken zijn alleen gebruikt omdat zij kwaliteit voorstaan en een duidelijk onderscheidend vermogen hebben met hun luxe producten.

Dit boek startte in 2009 uit een gedachte, liggend op onze rode bank. Dit groeide uit tot een verhaal en langzaam aan creëerde ik een nieuwe wereld. Ik draag dit boek op aan Suzanne, Amber en Esmée en al onze lieve dieren.

Een speciale dank aan Desiree, Sandra, Carla en Heidi voor alle correcties, hun geduld en het lieve meedenken.

Dit boek is een resultaat van mijn hobby, dus alle fouten die er (nog steeds) in staan zijn daar onderdeel van. Lees er over heen en geniet van het verhaal, zoals ik genoot van het schrijven ervan. En ja, deel twee en deel drie zijn er ook

<i>Voorwoord ..</i>	<i>10</i>
<i>De Gevleugelde ..</i>	<i>11</i>
<i>Melpomene ontmoet Morpheus ..</i>	<i>33</i>
<i>Als een golf ..</i>	<i>41</i>
<i>Het kruispunt ..</i>	<i>62</i>
<i>Een slapeloze nacht ..</i>	<i>81</i>
<i>Marshmallow strategie wordt duidelijk ..</i>	<i>100</i>
<i>Het gesprek ..</i>	<i>151</i>
<i>Peter ontmoet Xavier ..</i>	<i>171</i>
<i>Plan B ..</i>	<i>198</i>
<i>Eerst betalen ..</i>	<i>242</i>
<i>Luxe boodschappen ..</i>	<i>285</i>
<i>Er is er een jarig ..</i>	<i>302</i>
<i>Het begin ..</i>	<i>367</i>
<i>Samen ..</i>	<i>406</i>
<i>Help, ik ga naar huis ..</i>	<i>430</i>
<i>Ik zal niet zijn wie ik gisteren was ..</i>	<i>489</i>

Voorwoord ..

Help, ... is een serie van drie boeken. Het volgt het verhaal van Peter van Dielen die een grote prijs wint en welke keuzes hij kan, mag en moet maken.

Het is een fictief verhaal wat ik geschreven heb vanuit mijn hobby; verzinnen van verhalen.

Ik ben een beelddenker en een verhalenverzinner, maar ik ben geen Neerlandicus. Dus er staan fouten in dit boek, zinnen die niet goed lopen, ik heb gekozen om te werken met ‘ in plaats van “, omdat ik dat zelf mooier vind.

Heb je toch iets gevonden en je wil dat aan mij melden ter verbetering? Dan kun je mij bereiken via:

Auteurmarkdonkersloot@gmail.com

Belangrijkste is dat je van het verhaal geniet, zoals ik genoten heb van het verzinnen en schrijven ervan.

Eerst was er niets, Peter bestond nog niet, Xavier kende ik nog niet, Samfira en Abbas hadden nog geen plek in de wereld van het geschreven woord en zo is er langzaam een wereld ontstaan.

Hieronder mijn boekenlijst:

- Help, ik ben niet meer arm – afgerond
- Help, wie word ik – afgerond
- Help, ik ga terug naar huis – afgerond
- Ik wens..(met illustraties van Wouter Goudwaard) – afgerond

- De Drentse caravanmoord – Komt uit in 2026
- St Elizabeth – Werk ik nu aan

De Gevleugelde ..

Het was nog licht buiten en de wind rolde de huiskamer in. Het was een heerlijke, verfrissende bries en het rook naar warme lucht en pas gemaaid gras. Het doorzichtige gordijn bolde iets op en met een lichte ruis gleed het weer op zijn plaats. Er kwamen wat geluiden binnen door het open raam, een voorbijrijdende auto, wat spelende kinderen en in de verte een man die iets riep wat Peter niet kon verstaan.

Peter had een glas bier in zijn hand en hij keek naar het groene bierflesje op de tafel. Het biertje in zijn hand voelde lekker koud en hij volgde een druppel die langzaam van de fles naar beneden rolde. Hij had het plan om na zijn werk in de tuin te gaan zitten, maar het voelde heerlijk koel aan in huis. Hij had ook geen zin in een over de schutting hangend gezicht van de buurman met een verhaal waar niemand ter wereld op zat te wachten en zeker niet als hij net van het werk kwam.

Hij zat in zijn stoel en keek om zich heen. Het was heerlijk om hier te zitten na een dag in de fabriek. Het was druk geweest met veel uitval en aanpassingen. 'Dat zal wel door het warme weer komen,' dacht Peter. De TV stond op de kast, maar hij had geen puf of zin om de kast vol met onzin en reclame aan te zetten. Even geen veertig reclames of schreeuwende mannen over een of andere serie die hij toch niet wilde zien. Even lekker niets en de wereld lekker langs zijn huis voorbij laten gaan. Hij ging verzitten om zijn biertje bij te schenken en nam een grote slok van het koele, gele bier.

De stoel waar hij in zat was, net als de andere meubelen, nieuw gekocht van het geld dat zijn oma had achtergelaten toen ze overleed. Dat was twee jaar geleden. 'Twee jaar, wat gaat de tijd hard.' dacht hij, terwijl hij om zich heen keek.

Hij had een goede band met zijn oma gehad en ondanks dat zij al op leeftijd was, was ze toch nog steeds een opvallende verschijning gebleven. Ze verzorgde zich goed, bleef dus ver weg van de standaard bloemetjesjurken, had een zeer scherp verstand en was gezegend met flink wat humor.

Het was dan ook een wonder, weliswaar geen positief wonder, dat haar zoon, zijn vader, zo anders was geworden en zo negatief in het leven stond. Op een avond, ze zaten samen te eten bij haar thuis, had zij Peter een boek gegeven. 'Je moet dit boek maar eens goed lezen als ik er niet meer ben. Waarschijnlijker word je er wat wijzer van.' 'He, jakkas oma, laten wij het daar niet over hebben.' had hij gezegd. 'Helaas, op mijn leeftijd ga je daarover nadenken, moet je daar zelfs over nadenken. Ik kan jou toch niet zomaar verlaten. Ik wil het netjes geregeld hebben.' Ze stond op en liep naar de keuken. Hij hoorde de kraan lopen. 'Ik zal u missen als u er niet meer bent. Uw opmerkingen, uw kijk op de wereld, de schop onder mijn kont af en toe.' Hij moest lachen om deze gedachte. 'En niet eerder lezen, hé?' zei ze toen ze met haar glas water de keuken weer uitkwam. Hij knikte van ja en het viel hem nu pas op dat ze kleiner was geworden, magerder. 'Gaat het wel goed met u?' vroeg hij bezorgd, maar zij wuifde zijn vraag weg en wees met haar vinger naar zijn bord onder het mom van 'dooreten, anders wordt het koud.'

Hij was die avond voor het eerst naar huis gegaan met de gedachte dat zij hem weleens zou kunnen verlaten en hij wist niet zeker of hij daarop voorbereid was. Eenmaal thuisgekomen had hij het boek in de kast gezet. Hij was het niet vergeten, maar als oma zei: 'niet lezen voordat ik dood ben!', dan las je het niet eerder.

Twee maanden later stond hij bij haar graf. Ze wilde begraven worden bij haar man. Ze waren altijd verliefd gebleven en nu lagen zij dan samen. De zon straalde aan een strakblauwe hemel, maar de temperatuur had zich bij zijn gevoel aangesloten, onder nul. 'Een mooie dag, oma, u zou op uw balkon buiten hebben gestaan en hebben genoten van de zon, de kou en de vogels.' en hij voelde zich opeens alleen. De stilte drukte op zijn borst en hij wilde huilen. Gewoon om ruimte te krijgen in zijn hoofd, om de druk weg te kunnen huilen. Zoveel mensen en toch zo alleen. Maar dan niet huilen zoals zijn vader. Die stond nu met grote krokodillentranen in het café alle aandacht op te eisen, omdat zijn moeder was overleden en ondertussen stond hij haar erfenis weg te drinken. Zij had het zien aankomen en hem ervoor gewaarschuwd. 'Beschermend tot aan het graf toe, u zag altijd de dingen al vroeg aankomen. Ik zal u zo ontzettend missen.'

24 Maart, hij zou het nooit vergeten. Hij had gekookt voor zijn oma, dat vond hij altijd leuk. Zij maakte hem dan complimentjes over zijn kookkunst en gaf hem allerlei tips over het koken, maar ook over het huishouden. 'Nee jongen, daar moet je geen bleek voor gebruiken. Twee stukken zeep op laten lossen in een emmer sop en dan gewoon twee dagen laten weken. Je zult die vlek niet eens meer zien.' Maar die avond was ze stiller. Ze deed wel haar best

en ze praatte wat, maar er was iets anders, hij voelde het: 'Is er iets, oma?' Ze keek hem aan en wilde eigenlijk met een standaardopmerking het gesprek weer kunstmatig op gang helpen. Maar iets was er anders. Ze wist dat haar relatie met haar kleinzoon bijzonder was, sterk. Ze mocht haar gevoel niet voor zich houden. Ze ging verzitten en legde het servet van haar schoot op de tafel. 'Hoe gaat het met jou en Samfira?'

Peter wilde meteen roepen dat het goed ging, maar nu wachtte hij ook even met spreken.

'Er is veel liefde tussen ons, zeker vanuit mijn kant naar haar. Maar soms lijkt dat niet genoeg en ik kan mijn vinger er niet op leggen.'

Hij was verbaasd over zijn antwoord. Hij was blij dat hij het gezegd had, maar wist eigenlijk niet eens dat het speelde op die manier.

'Lieverd, ik wil altijd het beste voor jou en ik wil mij niet als een oude vrouw ergens in mengen. Toch heb ik dat gevoel ook en ik weet hoeveel je van haar houdt.' Ze zweeg even en ging toen verder.

'Kom, laten wij eerst maar eens koffiezetten.' Ze stond op zonder op zijn antwoord te wachten en liep naar de keuken met de borden in haar hand.

Terwijl zij daar zo met zijn tweeën rommelden, merkte Peter dat zij af en toe kritisch naar hem keek, bijna keurend. Toen de koffie tussen hun op tafel stond, vond zij dat het lang genoeg geduurd had. 'Ik weet niet hoe ik het anders zeggen kan. Samfira houdt heel veel van je, ze is stapelgek op jou, ik mag haar ook heel graag en ik denk dat dit wederzijds is. Maar er is een deel van Samfira dat meer wil, meer dan dat jij wilt of kunt geven. Over dat laatste ben ik nog niet uit.' Peter wilde protesteren, maar ergens wist hij

dat zij gelijk had. Het lukte toch niet om iets te zeggen, want zij had haar hand al opgeheven om hem het praten te belemmeren. 'Nee Peter, laat mij eerst uitpraten. Je oude oma moet zich met zulke zaken niet bemoeien, maar ik vertrouw je en hou van je. Ik wil je zeker niet kwetsen, maar ik kan mensen lezen en als Samfira bij jou is, als jullie samen zijn, dan zie ik haar altijd verder kijken.' 'Verder? Naar waar dan, uit het raam?'

Een glimlach speelde om haar mond. 'Nee, slimpie, niet uit het raam! Uit jullie wereld. Zij kijkt verder dan jullie wereld, of beter gezegd, jouw wereld.' Ze pakte haar kopje op en nam een kleine slok van de hete koffie. 'Je hebt een potentieel dat je niet aanspreekt, waar je niets mee doet. Jouw werk is iets wat je makkelijk aan kan, te makkelijk. Je kan verder, maar volgens mij vind je het af en toe ook wel goed zo. Samfira houdt van de kant dat je meer kan en verwacht hetzelfde als ik en misschien ook jij zelf. Peter, zij wil verzorgd worden en ze weet dat jij het kan, maar jij bent daarin te passief. Pas op lieverd, dat is jouw valkuil.' Hij staarde voor zich uit en een leeg gevoel maakte zich van hem meester.

Hij wist wat zij bedoelde. Ergens wilde hij ook verder, een studie oppakken, naar een hoger niveau toe, een andere baan. Maar hij wilde, of kon, die keus niet maken. Hij was na de MBO-opleiding Elektrotechniek direct gaan werken en had zich via verschillende trainingen omhoog gewerkt. Maar waar hij nu stond, was het hoogst haalbare en als hij verder wilde, betekende dat studeren, HBO of een specialistische richting, trainingen. Vanuit zijn werk zou hij die ondersteuning zeker krijgen, maar het moest dan wel in de avonduren en daar was hij te lui voor en dat wist hij ook.

24 maart, de dag dat hij was gewaarschuwd.

Hij knipperde met zijn ogen om uit zijn herinnering te ontwaken en keek om zich heen. Het was een typische vrijgezellenwoonkamer. Niet ongezellig, maar wel eerder praktisch dan warm of weelderig. Twee grote houten stoelen met grote kussens, een grote bijpassende bank met hetzelfde beukenhouten frame en idem kussens. En een salontafel uit dezelfde lijn. Daarachter een groot dressoir met daarop een ouderwetse tv op een grijs kleed. Het zag er verzorgd, stevig en strak uit, maar daar hield het ook mee op. Maar het voldeed prima.

Peter keek weinig tv en als hij keek waren het voornamelijk films, series en documentaires, dus een nieuwe tv was niet echt nodig. Los daarvan had hij er het geld niet voor, of niet voor over, hij twijfelde. Na het overlijden van zijn oma had hij uiteindelijk het boek uit de kast gepakt en was gaan lezen.

Het ging over een man die door zijn keuzes altijd achter de feiten aan liep en telkens weer zijn leven opnieuw moest opbouwen. Hij dacht dat dit de hint was die zijn oma hem wilde nalaten. Het boek pakte hem niet erg, maar hij las toch door. Op pagina 344 zaten een aantal valse bladzijdes met daarin een uitsnede ter grootte van een envelop. Er zaten twee enveloppen in. Een met daarop de tekst: 'Lees mij eerst', en een tweede dikke envelop. Hij moest lachen, dit was echt iets voor zijn oma. Hij zag haar al zitten aan de tafel met een stanleymes en liniaal, bladzijde voor bladzijde uitsnijdend. Waarschijnlijk met een grote glimlach. Hij maakte de eerste envelop open en daar zat een brief in.

Zo lieverd,

Dan is het toch zover gekomen en zijn wij gescheiden van elkaar. Dat idee doet me pijn, maar ik weet ook dat ik weer bij jouw opa ben en daar kijk ik erg naar uit. Toen hij 12 jaar geleden overleed, was het alsof mijn hart uit mijn lichaam werd gescheurd. Het feit dat wij weer samenzijn, is voor mij een hele rust.

Het contact met jou heelde die wond gelukkig wel op aarde en jij bent mij altijd heel dierbaar geweest.

Zoals je weet was opa niet rijk, maar ook niet onbemiddeld. Wij hebben het altijd goed gehad, hoewel jouw vader daar nooit echt van heeft kunnen profiteren. Ik verwijt je vader niets en ik denk nog vaak aan dat kleine ventje dat ik in mijn handen hield. Een klein mannetje dat zorgeloos de wereld in lachte en genoot van de aandacht van zijn moeder.

Ach lieverd, wat gaat de tijd toch snel. Het is bijzonder om te weten dat je maar één keer op de wereld komt en dan alles mag meemaken, maar ook dat je moet loslaten en achterlaten. Ik weet dat er een hemel is en God voor ons zorgt, zoals wij de gedachte aan God hebben verzorgd tijdens ons leven op aarde. Ik weet ook dat jij daar niet in gelooft, maar zou het niet mooi zijn als wij weer samen zouden kunnen zijn later, met opa erbij en je vader, zonder drank?

Die drank heeft veel stuk gemaakt en uiteindelijk ook je vader beschadigd. Als mijn zoon is hij de rechthebbende van onze

erfenis, maar ik weet, en hij helaas ook, dat alles aan Bacchus geofferd zal worden, en dan is alles weg. Ik kan een deel van de erfenis aan jou schenken, maar dan ben je ook een deel kwijt aan de staat en het is niet veel.

Lieverd, ik zal je ontzettend missen, maar ik neem ook alle lieve, leuke herinneringen mee. Ik heb zo vaak genoten van je kookkunst, je liefde voor de mooie dingen in het leven en jouw aandacht.

Ik hoop dat je met dit steuntje in de rug verbeteringen in je leven aan kan brengen. Misschien een studie oppakken of een lange wens kan laten uitkomen. Ik gun het je en je opa gunt het je ook. Wat mij het meeste verdriet doet, is dat ik weet dat ik je alleen achter laat en dat je niet meer even kan bellen. Maar weet dat ik er nog steeds ben en dat je in mijn hart blijft zitten.

*Met al mijn liefde,
Oma*

Hij las de brief drie keer en de tranen, die tijdens de begrafenis zo ontbraken, bleven stromen. Na een kwartier werd hij rustiger en legde de brief op zijn stoelleuning. Hij merkte dat zijn verdriet ook ging om de scheiding met Samfira. Het was een hele roerige tijd geweest en hij was blij dat hij nu wat ruimte in zijn hoofd had. De pijn van het tweevoudig verlies was groot, maar hij moest verder, wilde verder en zijn oma, 'zijn lieve oma', had zoals gewoonlijk weer eens voor hem gezorgd.

Hij pakte de dikkere envelop en scheurde hem voorzichtig open. Er zaten een flink aantal briefjes van 100 euro in. Met trillende handen haalde Peter de briefjes eruit en legde deze op tafel.

‘Wat?...Hoeveel?...Hoezo?...’ Hij was de woorden even kwijt. ‘Ach lieve, lieve oma’ was het enige wat hij daarna kon bedenken. Hij pakte de stapel op en begon te tellen. Er lagen tien stapeltjes met tien briefjes per stapel. Tienduizend euro. Dat was veel geld, echt veel geld en hij moest goed nadenken wat hij daarmee kon doen. ‘Tienduizend euro. Oma, oma toch, wat heb je toch achter gelaten voor mij?’ Zijn oma had haar eigen zoon tienduizend ontzegd en zwart aan haar kleinzoon gegeven. ‘Ok, op de bank zetten is een big nono, dus hoe kan ik dit goed uitgegeven en bewaren?’

Dat was voor Peter de eerste stap geweest; nadenken en plannen over wat hij zou gaan doen met het geld. Tienduizend euro was veel voor hem. Hij verdiende iedere maand 1700 euro netto. Daar kwam iedere maand ongeveer 150 euro bij voor wat toeslagen. Dat was, op jaarbasis, een redelijke constante voor hem. Zijn huur was 650 euro per maand, gas water en licht 103 euro, verzekeringen 40 euro, ziektekostenverzekering 123 euro, boodschappen 300 euro, reservering tegenvallers 80 euro, pensioen 150 euro, sparen 130 euro, internet 32 euro en recreatie 150 euro. Van dat laatste kocht hij af en toe online een film of Blu-Ray of wat muziek en betaalde hij zijn café-rekening, hoewel dat laatste een zeer minimale post was. Van wat hij per maand overhield van zijn toeslagen, ging hij af en toe weg of kocht wat extra's voor Samfira of gingen ze uit eten. Hij wist dat hij haar daar echt mee kon verrassen, maar dat was inmiddels verleden tijd.

Maar zijn inkomen, of zijn uitgavepatroon, hield wel in dat hij niet, of in ieder geval moeilijk, wat groots kon doen, of iets groots kon vervangen. Zijn kosten waren 80 euro boven zijn basisinkomen, maar met zijn toeslagen had hij net iets meer. Dat verschil maakte het dat hij op jaarbasis iets positief uitkwam en wat kon sparen voor de jaarlijkse rekeningen en onverwachte pech. Zijn spaargeld liep pas een maand of 14, dus dat was ook niet echt een vermogen, zeker niet na de pech met zijn fiets en de kosten voor de reparaties. En dan nu: tienduizend euro.

Hij liep naar de keuken en haalde een biertje uit de koelkast. Als hij dom was zou hij het inderdaad op de bank zetten. 'Ja, en als ik nog dommer ben, kan ik het meteen aan de staat geven.' dacht hij quasi lachend. Zwart geld op de bank zetten was niet echt heel slim. Hij zou het wel in gedeeltes erop kunnen zetten. Misschien moest hij anders eens uitzoeken wat de maximale grens was voor je spaargeld, voordat je daar belasting over moest gaan betalen en daar langzaam naartoe werken door middel van maandelijks storting. 'Nee, toch maar niet. Maar wat dan?' en hij liep met het flesje door de gang naar de tafel. 'In ieder geval niet op tafel laten liggen. Als er ingebroken wordt, ben ik het ook kwijt.' Hij keek de kamer rond en liep in gedachten door zijn huis, op zoek naar een goede bergplaats. 'Ach wat.' en hij pakte het geld op en gooide het over zich heen. Het geld dwarrelde over hem heen op de vloer. 'Zo, dat voelt lekker.' Hij pakte het boek van zijn oma en zette het terug in de kast en nam meteen pen en papier mee terug naar de tafel. 'Eens kijken. Ik maak een wens-lijst en een moet-lijst.' Na vijf minuten had hij een goed inzicht in wat hij er mee kon en wat hij er mee wilde doen. Hij pakte het geld en verdeelde het in stapeltjes

en pakte wat enveloppen. De stapeltjes verdeelde hij over de enveloppen en begon deze te labelen.

Hij had besloten dat hij opnieuw serieus naar een studie zou kijken. Hij had daarvoor 4000 euro bestemd. Voor nieuwe meubels 2000 euro. Hij wilde de zitkamer nieuw aankleden en hij had pasgeleden een mooie meubelset gezien. Het was een massief houten set van twee grote stoelen met kussens, een bank, dressoir en een tafel met 4 stoelen.

Vervolgens was het ook tijd om wat nieuwe kleding te kopen. Vooral onderbroeken en sokken waren aan vervanging toe. Maar ook wat nieuwe broeken, een trui en wat T-shirts zou leuk zijn. Dus casual kleding stond erop voor 800 euro. Verder wilde hij graag een mooi kostuum en nette schoenen. Hij wilde genieten en in vol ornaat aan een stedentrip beginnen. Hij had altijd al een zwak gehad voor mooie kleding, maar zijn inkomen en de prijzen voor dat soort kleding konden het nooit eens worden.

Op zijn lijstje stond dat voor 800 euro, met daarbij drie overhemden, stropdassen en manchetknopen voor 600 euro.

De eerste stedentrip, hij wilde er een aantal maken, mocht ook een wat ruimer budget hebben dan de latere stedentrips die zouden volgen en daar had hij 500 euro voor gereserveerd. Daarna kon hij nog 5 keer op een stedentrip, mits hij een budget aanhield van 200 euro per keer. Daarna zou hij het af en toe kunnen betalen als hij wat zuiniger was met zijn normale uitgave. Van de laatste 300 euro wilde hij wat extra zaken kopen zoals wat Blu-Ray's. Het leek hem

heerlijk gewoon eens naar de winkel te gaan en met een stapeltje Blu-Ray's weer naar buiten te stappen.

Nadat hij alles nog eens goed had bekeken en ook nog wat aanpassingen had gedaan, deed hij de dop op de pen en stapelde de enveloppen op elkaar en liet drie briefjes van 100 euro liggen. Hij nam zijn uitgavenlijst mee en de enveloppen en liep naar boven. Hij zou de lijst in zijn computer zetten, dan kon hij die zeker niet kwijtraken.

De bovenverdieping had drie kamers en een badkamer. De badkamer was standaard ingericht en sterk verouderd. Het was er in ieder geval schoon. Verder had hij een kledingkamer, hoewel dat wel een groot woord was voor een niet gebruikte kamer met een grote kast waarin zijn kleren lagen.

In de andere kamer stond zijn computer op een gammel bureau met één stoel en de laatste kamer was zijn slaapkamer. Deze kamer was ook de enige kamer die er echt gezellig uit zag. Hij had, toen nog samen met Samfira, van wat spaargeld een mooi bed gekocht en de slaapkamer ingericht met wat meubeltjes, gordijnen en rustige muurbeschilderingen. Hij liep naar de computerkamer. 'Misschien de namen van de kamers toch eens met grote naamplaatjes op de deuren zetten, lekker overdone.' dacht hij en hij trok het bureau van de muur. Hij stopte het geld achter de bureaulade en duwde het bureau terug.

In de weken erna kocht hij nieuwe meubels voor de woonkamer, een aantal nieuwe films en kocht muziek van MPeople, Jimmy Somerville, The Mills Brothers, George Michael. Allemaal muziek

van voor zijn tijd, maar nog steeds muziek waar hij energie van kreeg. Soms, tijdens een enkele avonddienst, zette hij zijn telefoon aan en genoot van die oude nummers. Hij had een playlist met The Mills Brothers, Nat King Cole, Dean Martin, de covers van Paul Anka en Frank Sinatra en sinds kort ook van The Ramblers. De tijd vloog dan voorbij.

Voor de aankoop van zijn kostuum nam hij ruim de tijd. Hij struinde eerst het internet op zijn TV af om zoveel mogelijk te weten te komen over verschillende soorten kostuums, maatpakken, waar op te letten en waar goede reviews over waren. Opvallend was trouwens dat bij heel veel A-merken mensen aangaven dat die snel stuk gingen of dat er knopen vanaf vielen. Ze zagen er wel mooi uit, maar hij wilde een pak dat lang mooi bleef en betaalbaar was.

Uiteindelijk kwam hij terecht bij een mooie tussenoplossing, een confectiepak, dat aangepast werd op zijn maten. Het was een mooi donkergrijs kostuum met een dunne krijtstreep. De kleur zou ook mooi passen bij zijn nieuwe zwarte schoenen. Toen de verkoper zijn maat aan het opnemen was, zag hij een mooie overjas. Een lange, zwarte overjas met blinde sluiting. Hij probeerde de jas aan en meteen viel het hem op hoe mooi deze viel. Het deed hem denken aan een Engelse acteur uit een of andere serie die zich in de jaren '80 van de 20e eeuw afspeelde. Hij moest hem gewoon hebben en hij haalde een keer een stedentripgeld van de stapel af. 'Doe die jas er maar bij.' Hij voelde zich als een koning zo rijk dat hij dit kon doen.

Hij koos er twee witte overhemden bij en een frisblauwe met een witte kraag en witte manchetten. Alle blouses waren voorzien van een dubbele manchet en de witte blouses hadden een soort geweeft patroon. Hij was er heel tevreden over. Hij kocht er drie stropdassen bij. De manchetknopen haalde hij bij een groot warenhuis in de stad. Die hadden meer keus en de prijs lag drie keer zo laag.

Het weekend na de aankoop van zijn kostuum had hij zich zelf getrakteerd op een dagje Antwerpen, uiteraard op en top gekleed. Hij had er echt plezier in gehad om zich zo aan te kleden en voor te bereiden. Gezien de woon-werkafstand en zijn inkomen had hij zijn laatste auto al snel de deur uitgedaan. Het was leuk toen hij nog jonger was, maar onzinnig en te duur om aan te houden. Na zijn studie was hij al snel aan het werk gegaan bij de fabriek en toen kwam dit huis vrij. Het was dichterbij zijn oma, die ook in de stad woonde, en op fietsafstand van zijn werk.

Hij had het wel jammer gevonden dat hij de auto had moeten verkopen, vooral omdat hij plezier had in het autorijden, maar hij had er het geld niet voor. Af en toe was hij de BOB tijdens uitwedstrijden van Abbas en dan reed hij met de auto van de vader van Abbas. Maar goed, hij had niet echt een auto nodig en dus was de keuze toen snel gemaakt. Daarom ging hij op de fiets, zaterdagochtend naar het station en nam daar de trein.

Zijn oma had hem nu eens moeten zien. In de zon, strak in het pak, met heerlijk zittende schoenen, op zoek 'naar cultuur en lekker eten', een andere wereld in en niemand wist waar hij was. Dit was zijn moment.

Hij wilde dit in de toekomst vaker doen en vandaag mocht hij zichzelf eens goed trakteren en daar had hij 500 euro voor uitgetrokken.

Op vakantie gaan in zijn eentje had hij nooit leuk gevonden. Het voelde altijd aan als een 'loser' trip. Met Samfira was hij twee keer op vakantie geweest en dat was heel leuk geweest. Maar alleen op vakantie met zo'n groep singles had hem nooit aangetrokken. Hij hield van reizen, dus hij miste het wel en daarom was dit een mooie tussenoplossing. Zou hij echt veel geld hebben, dan kon hij bepalen waar hij naar toe zou gaan, met welk transportmiddel en wanneer en hoe hij dat zou willen en wat al niet meer. Dat zou wat zijn, maar dit was een mooie kleine afgeleide daarvan.

Het was niet druk in de trein en hij ging in de laatste wagon zitten. Na twee uur reizen, met één overstap met een wachttijd van 15 minuten die hij koffiedrinkend en al mensen kijkend had doorgebracht, stond hij op het centraal station van Antwerpen. Het was een mooi station waarbij veel aandacht was besteed aan de restauratie en het stationsgebouw, hoog boven de perrons, zag er indrukwekkend uit.

Hij bekeek de klok en het wapen van Antwerpen onderweg naar buiten, maar ook op de route naar buiten en aan de buitenkant van het gebouw was er veel te zien. Vooral de koepel bij de inkomsthal vond hij prachtig.

Hij liep de Keyserlei in en liep op zijn gemak langs alles en iedereen en liep wat winkels in en uit.

Aan het einde van de dag had hij drie zakken met gekochte spullen. Twee boeken, twee overhemden en een trui, een Blu-Ray disc en twee zakjes Belgische chocolade.

Hij liep door de stad terug op zoek naar een restaurant, waarbij hij langs een kranten- en sigarenwinkel kwam. Ergens had hem dat altijd al getrokken, een dikke sigaar roken en dan lekker over de boulevard rondkijkend naar het winkelende publiek. Maar op een enkel sigaretje na in zijn jeugd had hij nog nooit gerookt. Toch trok het ritueel hem aan en met de gedachte; '*Kijken kan ik altijd.*', liep hij naar binnen. Achteraan in de zaak was een glazen wand met daarachter sigaren in allerlei vormen, groottes en mooi verdeeld in allerlei kistjes en houders. 'Kan ik u helpen?' vroeg een stem vanachter een hoge balie. Peter keek op en zag een oudere man staan. Keurig in het pak en met lang, grijzend haar.

'Ik weet het niet. Ik heb nog nooit een sigaar gerookt. Ik vind het wel iets hebben, maar ik weet er helemaal niets van.'

'Ah.' zei de man. Hij wenkte Peter en ging hem voor naar de glazen wand.

'Als u nog nooit een sigaar heeft gerookt, dan zijn hier alvast vier belangrijke weetjes. Steek nooit uw sigaar aan met een kaars of een benzineaansteker. Neem nooit een Cubaan als u nog nooit een sigaar gerookt heeft, maar rook daar naar toe. Zorg er voor dat uw sigaar vochtig blijft als u hem bewaart. Sigaren uit de humidior, zo noemen wij deze kast, blijven mooi op de juiste vochtigheid, 60 tot 70%. En als laatste: rook nooit, maar dan ook nooit over uw longen. Zo, dat waren uw eerste vier lessen. Verder kan ik u adviseren om in eerste instantie weg te blijven van de sigaren die buiten de humidior bewaard worden. Deze zijn goed van kwaliteit,

maar wel droger en vaak ook wat scherper. Maar wel wat lastiger om kennis mee te maken.'

Vervolgens werd Peter verder in de wereld van de sigaar getrokken. Een kwartier later stond hij met de eigenaar een kleine sigaar te roken en vond het prachtig allemaal. 'Weet u wat, geeft u maar drie van die sigaartjes mee en dan kijk ik hoe het bevalt.' 'Uitstekend, dan doe ik er een standaard kistje bij van de leverancier. Daar zit een mini vochtreservoir in. Dat kost u niets extra, maar dan moet u wel komen vertellen hoe het bevallen is als u ze gerookt heeft. Verder nog iets?' Peter stond al met zijn portemonnee in zijn hand toen zijn oog op een felkleurige display viel. 'Wat is dat?' 'Dat is de Europeesche Landen Loterij. Elke twee weken gaat er een flinke prijs uit en deelname kan vanaf 2 euro 50. De standaardprijs is 10 miljoen, maar loopt door als die niet valt, vorig jaar heeft die zelfs een keer op 160 miljoen gestaan.' 'Doet u er maar twee van, voor vier trekkingen.' 'Dat kan niet,' zei de man, 'want u moet ze zelf invullen.'

'Hoe werkt het dan?' De man haalde een formulier uit de display en liet aan Peter zien hoe het werkte. 'Kijk, u vult hier 6 nummers in en een lettercombinatie. Vervolgens geeft u aan hoeveel trekkingen u mee wilt doen. Ik verwerk dit in de kassa van de loterij en u ontvangt van mij een certificaat met de nummers en het aantal trekkingen en op welke data deze trekkingen zijn.'

Peter trok aan zijn sigaartje en keek naar het formulier. 'Mmm, welke nummers passen goed bij mij?' Nadat hij had afgerekend en de eigenaar nogmaals had beloofd om van zijn sigarenavontuur

verslag te komen doen, vertrok hij met sigaar de buitenlucht in, op naar het restaurant.

Dat was de eerste keer dat hij een stedentrip had ondernomen en mee was gaan doen aan de Europeesche Landen Loterij. Elke vier weken ging hij, vaak via Antwerpen, op zoek naar nieuwe steden en altijd liep hij dan even bij de sigarenwinkel binnen en maakte een praatje met de eigenaar en vertrok met zijn eigen cijfers en lettercombinatie en nieuwe sigaren.

Dat was allemaal ruim een jaar geleden begonnen en nu zat hij thuis een beetje weg te dromen.

Hij zette het glas bier op de onderzetter en stond op van zijn stoel. Hij liep naar de keuken en trok de oven open. Een grote waas van stoom en veel, niet gewenste, warmte kwam uit de oven. Hij voelde meteen zijn T-shirt aan zijn lichaam kleven. Maar het eten rook heerlijk. Hij had vandaag, ondanks de warmte, een stoofschotel gemaakt van groente en runderklapstuk, geleerd van zijn oma. 'Mmmm, nog vijftien minuten.' dacht Peter. Hij lepelde wat jus over het vlees, dat hij deze keer met spek had bedekt en deed de oven weer dicht.

Terwijl hij naar de woonkamer liep, keek hij naar de foto van Samfira, Abbas en zichzelf. Die hing nog steeds in de gang. Hij was genomen tijdens een uitje met z'n drieën in de Efteling. Het was een heerlijke zomerdag geweest en die dag was een van zijn beste en mooiste dagen geweest. Het vakantiegeld was net gestort en ze hadden twee maanden eerder die afspraak gemaakt. Heerlijk een dag dat geld even geen rol speelde.

Peter was er nog steeds niet uit of hij de foto moest wegdoen of ergens anders moest hangen, of gewoon moest laten hangen. De relatie met Abbas was hetzelfde, misschien nog wel beter geworden, maar die van Samfira was voorbij. Maar goed, het was nog steeds een hele mooie herinnering. Hij was benieuwd of er nog veel nieuwe herinneringen in het verschiet lagen, of dat de beste al achter hem lagen. Samfira was nu ruim anderhalf jaar geleden bij hem weggegaan. 1 jaar en 7 maanden, 1 week en 2 dagen geleden om precies te zijn. Zij was voor hem de ware liefde en hij was nog steeds verliefd op haar. Hij had haar via haar broer Abbas leren kennen en hij wist meteen dat zij de vrouw van zijn dromen was. Uiteindelijk werden zij ook een stel en trok zij in bij hem. Iets wat haar vader niet echt op prijs had gesteld, maar gelukkig mocht hij Peter graag. Samfira was een Arabische, jonge meid met mooi lang zwart haar. Zij respecteerde haar ouders en hield ook veel van ze, maar ze had een sterke eigen wil. De combinatie van die sterke wil, haar humor en haar mooie ogen hadden Peter meteen doen smelten toen hij haar voor het eerst had gezien.

‘Hé man, dat is mijn zus hoor!’ had Abbas half grappend gezegd toen hij Peters gezicht zag. Peter draaide zich enigszins beschaamd weg. Hij had het gevoel dat zijn hele hoofd rood was en dat iedereen het kon zien. Hij voelde zich warm en niet prettig, maar ook energiek en vol met leven.

‘Wat een mooie meid is dat.’ dacht hij terwijl ze langs haar heen liepen. De hele verdere avond had hij haar in de gaten gehouden en het leek wel of zij in een donkere kamer stond met de hele tijd een spotlicht op haar gericht. Ze straalde, ze lachte en de wereld

stond voor Peter stil, hij had alleen nog oog voor haar. Ze was 1,73 meter lang en had lang, dik, zwart haar. Haar ogen waren prachtig wit met bruine irissen en een glimlach om voor te smelten. Ze had die avond een spijkerbroek met gympen aan en een roze shirt, maar ze had zo op een koninklijk feest kunnen verschijnen en dan nog zou ze het stralende middelpunt zijn.

Daarna duurde het nog ruim een maand voor hij iets tegen haar durfde te zeggen en nog eens drie maanden voordat hij haar durfde uit te vragen. Het was toen snel gegaan omdat het voor alle twee gewoon heel goed en normaal aanvoelde en zij zich beiden sterk tot elkaar voelden aangetrokken.

‘Jij hebt een oude ziel, en ik weet wie dat is, ik herken hem, dus vandaar dat ik weet dat het goed is.’ had zij eens gezegd op de vraag van Peter waarom zij zo snel bij hem was ingetrokken. Dat was typisch Samfira, je vroeg iets en je kreeg een antwoord uit haar mystieke eigen wereld, uit haar cultuur, uit haar denken. Daar genoot hij van.

Hij liep naar de kamer en zette de TV toch maar aan. Hij had geen zin om iets te doen. Het was een drukke week geweest op de fabriek en hij had niets gepland. Dus vanavond maar gewoon niets doen, daar was niets mis mee. Los daarvan hikte hij altijd een beetje tegen het einde van de maand aan omdat hij de administratie en de planning voor zijn team dan weer moest inleveren. Niet dat het veel werk was, maar volgende week stond er ook een uitrol van een aantal nieuwe systemen op de planning. En in zijn dubbelrol als meewerkend voorman en ICT coördinator werkvloer kwam dat net niet lekker uit deze keer.

‘Afijn, eerst weekend.’ zei hij hardop tegen zichzelf. Hij haalde de schotel uit de oven en zette deze op het aanrecht. De stoom kwam hem weer tegemoet en hij ‘hoorde’ gewoon de hitte. Het rook heerlijk. Hij legde het eten op zijn bord en liep naar de tafel en ging zitten. In de verte spuugde de, inmiddels aangezette, tv allerlei nieuws over hem heen: een aanslag in de haven van een of ander Afrikaans land; de zomerhitte veroorzaakt brand in een fabriek; een invalide kreeg een nieuwe auto door een tv-actie; een of andere onbekende actrice uit een of andere onbekende soap had iets heel onbelangrijks gedaan en zo jammerde het maar door. Hij klikte naar een muziekgeluid en zette het geluid zachter.

Net toen hij klaar was en de tv-gids via het internet op zijn tv aan het doorbladeren was, ging de bel.

Hij liep naar de deur en daar werd al op gebonsd. ‘Hé, open doen man, ik moet plassen!’ Peter moest lachen, het was Abbas. Hij deed deur open en meteen liep Abbas langs hem heen. ‘Hoge nood, uit de weg, medisch team met voorrang...’ En hij liep naar het toilet.

Peter liep weer naar binnen en ging aan de tafel zitten. ‘Wat ben je aan het eten?’ vroeg Abbas, toen hij van het toilet afkwam.

‘Stoofpot met rundvlees, help jezelf als je wilt.’ ‘Dank je mam, ik lust wel wat.’ grijnsde Abbas en hij liep de keuken in. ‘Je komt toch wel vanavond hé?’ riep Abbas uit de keuken.

‘Wat is er dan vanavond?’

‘Hé man, niet dollen. Vanavond moet ik darten en jij bent mijn geluksman. Ik heb je dat toch verteld?’ Peter was het vergeten en

dat verbaasde hem, omdat hij altijd betrokken was bij het darten van Abbas. 'Wil je de waarheid of moet ik liegen?' vroeg Peter. 'Lieg maar, je kookt te lekker om boos op je te zijn. Als je maar komt.' 'Tuurlijk, waar moet je darten?' Intussen zat Abbas zijn mond vol te proppen. 'In de befrveleugelde.'

'Daar kan ik geen chocola van maken. Eet eerst je bord maar leeg. Ik ga koffiezetten.'

'Doe mij ook wat.'

'Ja, ik zal voor jou ook zetten.'

Nadat Abbas zijn mond had leeggegeten en ze aan de koffie zaten, babbelden ze verder. Peter had in de tussentijd wat tv zitten kijken, maar meer dan de nieuwe clip van LaRiches was er niet blijven hangen. 'Vanavond is het locatietoernooi, dus ik moet darten in De Gevleugelde. Om half negen. Hé, je moet af en toe toch weer eens je gezicht daar laten zien. We missen je daar.'

Peter kwam bijna niet meer in het café nadat het uit was gegaan met Samira. Eigenlijk was dat heel gek, want zij kwam daar ook niet meer. Nadat zij uit elkaar waren gegaan, was zij binnen een maand een relatie begonnen met Gene. Een accountmanager van de fabriek en die vond het niet passen om in een stamcafé te gaan staan drinken. Dus zij kwam daar ook niet meer. Maar voor hem waren er te veel herinneringen. Maar niet vanavond, niet voor Abbas. 'Vanavond ben ik erbij.' 'Tof man, en omdat het zo'n eer voor je is, mag je voor mij nog een keer koffie zetten.' zei Abbas, terwijl hij naar de luie stoel liep en lekker onderuit ging zitten voor de tv. 'Ja, baas.' zei Peter met een glimlach.

Melpomene ontmoet Morpheus ..

‘Peter, dit is Abbas. Je moet hem de lijn uitleggen en dan naar Jimmy sturen voor de nieuwe ploeg komt, oké?’ ‘Is goed.’ zei Peter, terwijl hij Abbas aankeek. Abbas was 1,90 meter lang, breed en dun. Hij had dik, kort zwart haar en hij zag er uit als een boze toerist, maar met iets ondeugends in zijn gezicht. Peter vond hem meteen sympathiek. ‘Zeg het maar, hoe werkt het?’ vroeg Abbas en hij stak zijn hand uit naar Peter. Peter gaf Abbas een hand. ‘Hoi, ik ben Peter en ik ben hier teambaas van team 3. Jij komt in team 2 te zitten bij Jimmy, maar die is er nog niet.’ Hij liep samen met Abbas langs de productielijn en legde alles uit. ‘Deze lijn maakt de motoren die als halffabricaat de deur uitgaan voor allerlei doeleinden. Compressoren, pompen en hydraulische toepassingen. Hier wordt de laatste controle uitgevoerd en hier bereiden wij de verpakking voor.’ Hij wees op een andere lijn in de hoek van de grote fabriek. ‘Daar worden de materialen voor de kleine klanten voorbereid en in elkaar gezet. En dat is de eigenlijke assemblagelij, daar kom jij te staan.’ Terwijl hij naar een grote machine met lopende band en allerlei haken en stalen bureaus wees.

Na tien minuten wist Abbas de weg in de fabriek en Jimmy zou de rest wel uitleggen. ‘Een waarschuwing vooraf.’ zei Peter. ‘Jimmy probeert alle nieuwkomers meteen voor schut te zetten. Soms door een flauwe opdracht, soms door ruzie te zoeken. Wees dus de eerste week een beetje op je hoede.’ Hij gaf Abbas een hand. Later hoorde hij dat Jimmy meteen diezelfde dag ruzie was gaan

zoeken bij Abbas, maar die had de waarschuwing van Peter goed in zijn hoofd geprent. Het was jammer voor Jimmy dat Abbas naast een fanatiek darter ook een enthousiast beoefenaar was van capoeira. Dat had hij van zijn vader overgenomen toen die gestationeerd was in Brazilië.

Hoe energiek Abbas ook was, je kreeg hem gewoon niet kwaad, maar als je over een lijn heen ging of je pakte hem fysiek aan, dan was er niet veel nodig om je in te laten zien dat dit heel dom was. Het was de eerste en de laatste keer dat Jimmy iets bij Abbas had geprobeerd. Abbas en Peter waren vrienden geworden en gebleven. Uiteindelijk waren ze een soort broers geworden en zelfs de scheiding tussen Samfira en Peter was daar niet tussen gekomen.

Ze liepen samen door de warme avond naar het café. 'Waar sta je nu ergens met darten? Ik ben even jouw listing kwijt.' Abbas draaide zijn hoofd naar Peter en begon meteen vol enthousiasme te spreken:

"Goed man, het gaat goed. Ik zit nu dus nog in het toernooi en zoals het nu gaat, eindig ik zeker bij de laatste drie. Dan gaan wij naar de provinciale wedstrijden en dan om de landentitel. Maar dat is nog een lange weg en ik heb niet voldoende tijd om er volledig voor te gaan.' Peter wist dat Abbas goed was, maar nooit een topper zou worden. Er zat wel potentieel in hem en hij haalde er in ieder geval veel plezier uit. Iemand die ergens tussen een amateur en een professional in zat. Peter vond het altijd wel leuk om mee te gaan. De spanning omdat het zijn vriend was die stond te gooien,

het om zich heen kijken wat de rest zat te roepen en de altijd vriendschappelijk sfeer spraken hem zeer aan.

Toen ze bij het café aankwamen, zat het terras al goed vol. Maar omdat het darten binnen zou plaatsvinden, liepen ze meteen door. 'Hé man, je blijft, hè? Ik ga me aanmelden en zie je dadelijk.' 'Succes!' Riep Peter hem achterna, terwijl hij achter Abbas naar binnen liep. 'Dag Peter, alles goed met jou?' vroeg een stem achter hem. 'Ha die Suzanne, alles goed met jou?' 'Ja dank je. Kom je vanavond Abbas weer aanmoedigen?' 'Ja, wat moet hij anders zonder mij, hè?' zei Peter quasi lachend. 'Doe maar een cappuccino voor mij.' 'Komt eraan.'

Soms kom je iemand tegen waartegen je alles vertelt, maar die je nooit echt leert kennen. Alsof je geen grip op die persoon krijgt. Dat idee had hij altijd bij Suzanne. Ze onthield altijd alles, luisterde altijd, had altijd tijd, maar je had geen idee wie zij nu precies was. Misschien was ze daarom ook zo goed in haar vak. 'En waar ben je al die tijd geweest? We hebben je een beetje gemist.' zei Suzanne, terwijl ze de cappuccino neerzette. 'Eigenlijk niet veel bijzonders, gewoon veel bezig geweest en af en toe weg.' 'Nou, goed om je weer te zien.' zei ze, terwijl ze een bestelling klaarzette voor het terras. 'En wees nu niet meer zo'n vreemde de komende tijd. Laat af en toe je neus weer zien. Anders zit ik de hele tijd tegen die van Jimmy aan te kijken en daar wordt niemand vrolijk van.' Suzanne was geen fan van Jimmy. Ze was een sterke vrouw en Jimmy had hele ouderwetse ideeën over vrouwen. Dat kon nog wel eens botsen, maar ze bleef altijd professioneel en praktisch. Jimmy's geld was net zo welkom als dat van iemand anders. Een

croegbazon kon wat dat betreft niet te kieskeurig zijn, maar ze bleef wel altijd waakzaam.

Het was lekker koel binnen en hoewel er steeds meer mensen van de twee dartclubs binnenkwamen, was er ruimte genoeg. Peter zat inmiddels aan een biertje en bekeek de drukte om zich heen.

Na wat lager geplaatste darters, waar af en toe wel een spannende partij tussen zat, zelfs een paar met een 180 score, was Abbas aan de beurt. Peter had inmiddels iets meer gedronken dan normaal.

Hij voelde zich prettig en ging helemaal mee in het enthousiasme.

Abbas gooide die avond geconcentreerd en won alles. Af en toe

keek hij naar Peter en stak dan zijn duim op. Het was een hele

leuke avond en later zat hij met een groepje buiten de wedstrijd te

evalueren. Hij moest naar het toilet en liep naar binnen toe. Toen

hij terugkwam, zag hij Samfira bij het groepje staan. Ze was alleen

en hij zag ook de auto van Gene niet. Hij had hier helemaal geen

zin in en zat te denken hoe hij mooi de plaat kon poetsen en

ongemerkt naar huis toe kon. 'Hoeveel krijg je van me?' vroeg hij

aan Suzanne. Ze keek hem aan en keek toen naar buiten. Ze zei

niets maar maakte de rekening op.

'23,50 euro, alsjeblieft.' Hij gaf haar een briefje van twintig en een

briefje van vijf euro. 'Zo is het goed.' Ze nam het geld aan. 'Je

weet, Peter, dat ik mij nergens mee wil bemoeien en vluchten is

zeker geen goede optie, maar als je wilt kan je wel via de zijdeur. Ik

maak hem dan wel open.' Hij keek haar aan en bedacht dat dit wel

een hele flauwe manier van weggaan was. Ook moest hij dan weg

zonder Abbas te groeten. 'Nee, dank je. Ik moet er toch zelf

doorheen. Ik waardeer het wel.'

Hij draaide zich om en liep naar buiten toe. Vanuit zijn ooghoek zag hij de groep van Jimmy zitten. Al tijdens het darten was het duidelijk dat ze teveel hadden gedronken en meer dan aanwezig waren.

Aan de rechterkant zat zijn groep en Samfira stond er ook nog steeds. Ze had een halflange spijkerbroek aan, een wit T-shirt met glimmers erop en teenslippers. Ze zag er in alle simpelheid prachtig uit. 'Hoi.' zei Peter tegen haar en draaide zich meteen om naar de groep. 'Jongens, ik moet er vandoor. Ik heb morgenvroeg nog een afspraak.' Hij stak zijn hand uit naar Abbas. 'Mooie wedstrijd, man. Goed gedaan. Komt door de goede maaltijd.' En hij gaf hem een knipoog.

Abbas keek hem aan en toen naar zijn zus. In zijn ogen zag Peter de hulpeloosheid van Abbas omdat hij wist dat hij hem wilde helpen. Maar er was niets meer om te helpen. Die brug was allang gepasseerd.

Zonder nog iets te zeggen liep hij weg. Het was niet gracieus, maar voor hem was dit toch het beste. Samfira was te verbaasd om iets te zeggen en liet hem wegllopen.

Ineens liep Jimmy naast hem. 'Zo, Pietertje, nog steeds problemen in liefjesland?'

'Hé Jimmy, nee niks. Ik ga gewoon naar huis. Ik zie je wel na het weekend.'

'Nou, volgens mij ga je toch weg om je liefje, of beter gezegd, je ex-liefje, toch?' Ondanks dat Peter zelf gedronken had, kon hij de met alcohol doordrenkte adem van Jimmy ruiken. Hij rook er iets van zuur eten door en hij merkte de nevel die over Jimmy hing. 'Ik loop wel alleen verder. Ga maar lekker terug naar het café.' En

Peter zette er extra stevig de pas in. Jimmy had een kwade dronk over zich en pakte Peter beet. 'Hé, zeg dan dat ik gelijk heb man, dat is toch zo. Of ben ik niet goed genoeg om mee te praten of zo? Hé!' De woorden kwamen er niet allemaal meer duidelijk uit, maar het was duidelijk dat Jimmy op oorlogspad was. Ergens borrelde er wat bij Peter en hij rukte zich los door ineens naar rechts te draaien. Omdat Jimmy teveel had gedronken en de beweging niet had verwacht, viel hij op de grond. Dat was niet de bedoeling van Peter en hij stak zijn hand al uit naar hem. 'Kom joh, ik help je wel overeind.'

Maar Jimmy was des duivels en probeerde zelf op te staan, maar hij viel door de alcohol nu voorover, vlak voor de voeten van Peter. 'Ik krijg je wel, ik sla je op je smoel.' 'Kom op man, stel je niet zo aan. Sta op en ga lekker terug naar het café, of beter nog, lekker naar huis.' Maar Jimmy was niet meer voor rede vatbaar en wilde uithalen naar Peter. Die ontweek de eerste klap makkelijk en stapte achteruit om de tweede te ontwijken, maar de verwachte tweede klap bleef uit, of hij was zelf door de alcohol zo beneveld dat hij het niet voelde. Nee, dat kon niet, hij had wel iets meer gedronken, maar zeker niet veel. Toen zag hij pas wat er aan de hand was. Jimmy hing hulpeloos aan één arm die in een ijzeren klem zat van Abbas. 'Problemen?' vroeg hij met een grote grijns op zijn gezicht. 'Nee, een misverstand tussen Peter en mij.' mompelde Jimmy, 'mijn fout.' 'Laat maar los Abbas, het was inderdaad een misverstand en hij viel. Het is al goed. Ik zie je op het werk, Jimmy.' Jimmy liep wrijvend over zijn pols terug naar het café. Hij had zijn arm opgehaald door de val en zijn hand was geschaafd tijdens zijn val naar voren.

‘Heb je hem nou echt te pakken gehad?’ vroeg Abbas. ‘Nee, hij pakte mij vast, ik draaide en hij viel en toen viel hij nog een keer. Bedankt, vriend.’ zei Peter, terwijl hij een klap op Abbas zijn schouder gaf. ‘Hé man, het is goed, dat weet je. Je was alleen een beetje snel vertrokken na het arriveren van mijn zus en toen zag ik Jimmy met z’n dronken kop achter je aanlopen. Ik dacht dat kan nooit goed zijn en ik wilde je nog even zien. Alles goed verder?’ ‘Dank je, alles goed, alleen last van wat spoken uit het verleden, die ik moet gaan loslaten en ik weet niet hoe. Maar ik kom er wel uit.’ Hij zweeg en keek Abbas aan. ‘Dit is jouw avond, je hebt het goed gedaan. Ga lekker terug en geniet ervan. Met mij gaat het goed.’ Hij draaide zich om en liep verder naar huis toe.

Thuis gekomen draaide hij de sleutel van zijn deur om en liep het donkere, warme huis binnen. Hij maakte zich geen zorgen over Jimmy. Hij voelde zich nooit ondergeschikt aan hem en Jimmy had een grote mond, maar niet meer dan dat. Hij deed de lampen aan en schonk zichzelf een glas water in.

Van Jimmy had Peter misschien geen last, van Samfira des te meer en hij had even de behoefte om zichzelf in een poel van medelijden te gooien. Whisky was hierbij de vriendelijke gids naar dat land, maar zijn inkomen en zijn nuchtere levenshouding zorgde er samen voor dat dit niet in huis kwam.

Hij zette de radio aan met een favoriete internetzender van zijn oma. De muziek klonk krachtig en de klanken van James Blunt vulden de kamer. Hij deed de gordijnen dicht en liep naar een stoel met zijn waterglas in zijn hand. Onderweg liet hij een flinke scheet en hij moest er zelf om lachen. Hij had er weinig last van, maar zijn oma verfoeide het en vooral van Samfira kon hij hierover op zijn

kop krijgen. Misschien liet hij hem daarom wel. De stem van James Blunt nam meer en meer zijn stemming over en hij voelde de eenzaamheid, het alleen zijn en, nog steeds, het verraad van het vertrek van Samfira.

Hij had een tijdje geleden een film gezien en daar speelde een van de acteurs dat hij verliefd was op de vriendin van zijn beste vriend. Hij bekende zijn liefde en zette er toen een streep onder, onder het motto: 'genoeg is genoeg'. Hij wist dat ook hij die stap moest zetten. Peter wilde geen slachtoffer zijn.

De afwezige whisky zou zeker kunnen helpen om die rol aan te nemen en daarin te blijven, maar dat was een te gemakkelijke en tijdelijke keuze. Na een tweede glas water en helaas een flinke dosis medelijden stond hij op. Hij liet zijn sigaar uitbranden op de asbak en liep naar boven. 'Genoeg is genoeg.' mompelde hij en binnen 10 minuten was het stil in huis. Melpomene ontmoette Morpheus.

Als een golf ..

Peter werd wakker door het geluid van spelende kinderen. Hij wist even niet meer waar hij was, hij voelde zich gedesoriënteerd. Maar binnen een minuut was er de herinnering aan gisterenavond en hij voelde zich slap. Hij stapte uit bed en zette de radio aan. Het was 09:07u en voor een zaterdag was hij redelijk vroeg op. Hij liep naar de douche en zette deze aan om het warme water te laten stromen, pakte zijn tandenborstel en stapte onder de douche. Ondanks de al heersende hitte voelde het hete water goed en hij spoelde de nevel van de avond ervoor weg. Nadat hij uit de douche kwam, schoor hij zich en liep naar de kledingkast. Gezien de weersverwachting trok hij wat makkelijkjes en luchtigs aan. Een korte broek met een wit T-shirt en zijn witte gympen. Hij had donderdag het huis al schoongemaakt, dat deed hij eens in de twee weken grondig en gisteren aan het einde van zijn werkdag had hij de boodschappen gedaan. Dat plande hij zo omdat hij eens in de drie weken langs zijn vader ging. Die bezoeken duurde nooit lang en waren 'de onwaarlijkste momenten van de waarheid' zoals hij vaak tegen Samfira had gezegd.

Zijn vader kwam uit een warm nest, maar verloor al vroeg zijn broer en daarna was zijn vader stevig gaan drinken. Op de een of andere manier klikte het niet tussen hem en zijn vader, wat Peter altijd zeer had verbaasd, omdat hij altijd een hele goede band had gehad met zijn opa. In het begin had het drinken nog weinig problemen gegeven en in die periode was hij zijn vrouw tegengekomen. Na een huwelijk, een zoon en een klap teveel op

haar gezicht was zij vertrokken en had nooit meer achterom gekeken. Peter was al snel bij zijn oma geplaatst en dat was voor iedereen ook het beste geweest.

Peter bezocht zijn vader nog geregeld, maar inhoudelijk stelde dat niet veel voor. Zijn vader was vaak dronken en zat dan al stevig in zijn slachtofferrol. Dat was dan ook de reden dat Peter vaak vroeger probeerde te komen.

Na diverse botsingen, waarin Peter zich toch weer had laten verleiden om discussies aan te gaan die nergens naar toe leidden, waarbij er linken werden gelegd die een normaal mens minimaal als zeer vreemd zou aanmerken, had hij besloten om voortaan voor het middaguur langs te gaan. Maar hij kon niet altijd de beheersing vinden om twee uur lang naar het gezwets te moeten luisteren. Over het algemeen liet Peter dan zijn vader maar wat babbelen, nam de afspraken met hem door, keek welke hij gemist had en schreef dan een briefje voor de thuiszorg.

Hij maakte een uitgebreid ontbijt voor zichzelf met koffie, toast en een omelet met gebakken tomaten en verse dille. Dit soort dingen deed hij graag en zo vaak als mogelijk, maar helaas te weinig omdat zijn financiën het niet toelieten. Peter vond ook dat hij te zwaar werd, ondanks zijn budget. Nu ging het nog, een beetje in de buik en op de heupen, maar het moest toch niet veel erger worden.

Omdat hij gisteren toch 'genoeg is genoeg' had geroepen, was het misschien wel een goed idee om daar meteen een wat meer fitte levenshouding aan te koppelen. Hij zou het zeker op zijn *nadenklijst* zetten, samen met een studie, ramen zemen, schuur

opruimen en zijn bureau maken, bepaalde hij met een glimlach. Er waaide een zacht briesje door de open ramen en Peter ruimde de ontbijtspullen op. Vanmiddag zou hij lekker buiten gaan zitten met zijn muziek en een boek. Nu had hij nog tijd voor een kop koffie.

Hij liep met de koffie zijn tuintje in. Deze was klein en bestond uit wat losse tegels naar de schuur met om de tegels heen gras en mos, en dit liep van muur tot schutting. In het midden stond er een picknicktafel en er was een grote ligstoel, waar zo te zien vannacht de kat van de burens op had geslapen. 'Hé Peet, heb je even tijd? Ik heb een nieuwe boormachine gekocht.' Het was niet te geloven, hij was 15 seconden buiten en daar was de buurman al. 'Moggu, Hendrikus. Nee joh, ik drink mijn koffie even op en dan moet ik weg. Ik kom morgen wel even kijken, oké?' 'Tuurlijk joh, geen probleem, maar het is een mooie masjiene hoor. Een supertoerental en ik heb er bij de supermarkt meteen een set boren bij gekocht.' 'Ah, je gaat dus meteen voor de kwaliteit.' zei Peter, maar de ironie ontging Henk. 'Waar ga je trouwens heen?' 'Naar mijn vader.' 'Oh ja, hoe is het met hem?' In de vraag voelde Peter ook meteen de ondertoon van '...en drinkt hij nog?' 'Ach hetzelfde hè. Maar ik kom morgen wel even kijken, dan kan ik nu nog mooi even rustig koffie drinken, oké?' 'Tuurlijk, leuk, man, dan zie ik je morgen.' Het gezicht van Henk zakte achter de schutting weg en al snel naar de vergetelheid van Peter zijn wereld.

Omdat het nog vroeg was, besloot hij te lopen naar zijn vader. Het was ongeveer een half uur lopen en met dit weer was dat een mooie afstand. Het was al druk in de wijk. Veel mannen waren met hun auto bezig. Sleutelen, wassen, en een vader probeerde er vijf

kinderen in te proppen die er vervolgens aan alle kanten weer uitkwamen. Hij hoorde mensen praten en auto's voorbij rijden. Hij wist dat hij vast zat in dit leven, maar op een dag als vandaag was dat niet erg, het had soms ook wat. Gewoon even lekker niets. Je geen zorgen hoeven te maken, geen haast te hebben en gewoon lekker onderweg.

Bij de supermarkt halverwege liep hij naar binnen, 'Jezus, wat is het koud binnen.' Hij haalde een ijsje. 'En...' dacht hij, 'daar gaat mijn gezonde levenshouding.'

Toen hij bij zijn vader aankwam, stond de zon al hoog en was de temperatuur al aardig opgelopen. 'Zo, ruzie aan het maken in het midden van de nacht.' Het was een retorische vraag. 'God, pa, hoe weet jij dat nou weer?' Zijn vader zat, met een biertje, in de kleine voortuin en wilde Peter graag laten zien dat hij nog midden in het leven stond. 'Ja, jongen, je weet toch dat ik alziend ben.' 'Mmm, ik dacht dat oma dat was.' 'Ja, maak maar grapjes, maar je moet oppassen voor die Jimmy.' Zijn vader nam een flinke teug van zijn bier. 'Dank je voor de waarschuwing, maar dat zit wel goed. Hij was trouwens begonnen en hij viel, ik heb hem niet eens aangeraakt. Afijn, Abbas kwam tussenbeide en toen was het snel gedaan.' 'Ga je nog steeds met die Marokkaan om?' 'Pa, hij is geen Marokkaan en wat dan nog? Los daarvan, hij is mijn beste vriend.' 'Ja, het zal best. Maar als er een buitenlander naast mij komt wonen, dan is mijn huis meteen een stuk minder waard als ik het zou willen verkopen, wist je dat?'

'Nee, voor een huurhuis is dat geheel nieuw voor me. Ik dacht dat het illegaal was om je huurhuis te verkopen. Heb je ook koffie in huis, dat vind ik veel interessanter.'

Zijn vader wees achter hem naar de keuken. Peter liep naar binnen en de rotzooi viel mee deze keer, wat volle asbakken en wat kleding hier en daar. Maar verder was het wel aardig opgeruimd. Hij zette water op in een oude ketel en pakte een grote mok en een zakje oploskoffie uit de kast. 'Neem meteen een biertje mee.' riep zijn vader. Peter opende de koelkast en zag meteen dat de wekelijkse uitkering van zijn vader weer was geïnvesteerd. De koelkast stond vol met blikjes gerstenat, maar geen groenten, geen fruit of melk of boter, of iets dat maar in de buurt kwam van gezond eten of gezond drinken. Hij pakte een biertje voor zijn vader en keek in de keukenkastjes. Alles in blik. Ragout, groenten, worstjes, één blikje fruit. Peter zei er allang niets meer van.

In het begin, nadat het contact weer wat frequenter was geworden, had hij nog wel eens vers fruit en groenten meegenomen. Af en toe had hij ook wat gekookt. Maar zijn vader was kieskeurig, vond weinig lekker en het fruit lag gewoon weg te rotten. Bier en chips. Dat was het bijzondere dieet van zijn vader. En oh ja, goedkope worstjes. Daar kon hij er wel kilo's van op. Ondanks dat zijn vader door suikerziekte al een onderbeen was kwijtgeraakt en van de dokter strenge dieetvoorschriften had meegekregen, leefde zijn vader verder in zijn eigen, benevelde wereld. Eén keer in de maand kwam er ook nog een diëtiste, maar volgens hem was dat meer uit naastenliefde, dan dat de diëtiste nog vooruitgang verwachtte. 'Hoe voel je je?' vroeg hij aan zijn vader, toen hij met de koffie en het blikje naar buiten kwam. 'Ach jongen, de ene dag lijkt op de andere en voor mij is het al prima als ik lekker buiten kan zijn en een beetje kan zitten. Een dag zonder pijn is een goede dag, laten wij het daar maar op houden.' 'Komen ze nog wel om je

been te verzorgen?’ vroeg Peter. ‘Volgens mij laten ze mij hier helemaal verrotten. Er komt nooit eens iemand en als ze komen dan is het meteen ‘mijnheer Van Dielen doe dit, dat mag niet, daar moet u mee stoppen. Ehhh, je hebt er niets aan. Geen dokter heeft mij beter kunnen maken en adviezen als stop met roken en drinken, daar heb ik toch niets aan, jongen.’ Zijn vader staarde wat voor zich uit terwijl hij het blikje bier opende en een grote slok nam. Peter wist allang niet meer wat hij hier op moest zeggen. Het was als een oude grammofoon die bleef hangen. Hij wist ook wel dat zijn vader niet meer zou en misschien niet meer kon veranderen. Ineens voelde hij enorm medelijden met hem. ‘Mis je oma nog wel eens?’ ‘Nee, das voor mensen die gevoel hebben. Ik kon niet met die mensen en dat is altijd zo gebleven. Ik waardeer het zeer dat ze jou onder haar hoede heeft genomen, maar dat is het dan ook.’

Hij draaide zich op zijn stoel naar Peter. ‘En hoe gaat het met Samfira?’ ‘Ja, dank je pa, dat is een lekker onderwerp. Laat dat maar gewoon zitten.’ ‘Ik heb gehoord dat ze gisteravond bij je in de buurt was.’ zei hij op een plagerige toon. ‘Niet echt, ik ging naar huis en zij kwam aanlopen, dat is alles.’ ‘Zonde dat je die meid hebt laten gaan, dat was een plaatje. Nee, de Van Dielens zijn niet bepaald voor het geluk geboren, jongen.’ ‘Ik heb ze niet laten gaan, pa, ze is zelf weggegaan en dat ligt inmiddels lang achter ons.’ ‘Misschien in de echte wereld, maar niet in die van jou. Ik ben niet helemaal de weg kwijt om dat niet te zien.’ ‘Zoals gezegd pa, laat die deur maar dicht.’ En hij nam een grote slok koffie. Gadver, wat was die oploskoffie vies. Nadat ze wat gegeten hadden, Peter had wat ragout klaargemaakt met brood en zijn vader had een zak chips zitten eten, was het wel genoeg geweest.

‘Je gaat er weer vandoor, jongen?’ ‘Ja, ik wil nog wat dingen doen dit weekend en volgende week is het druk. Moet jij nog iets hebben?’ Zijn vader schudde van nee en Peter gaf hem een hand. ‘Wees voorzichtig met jezelf, pa, wij zijn hier maar één keer op aarde.’ Zijn vader kneep hem in zijn hand, maar zei niets.

Op zijn gemak liep hij terug naar huis. Hij dacht wat na over zijn vader en kwam tot de conclusie dat hoeveel geld zijn vader ook zou hebben, hij niets anders zou doen dan zitten in zijn stoel en naar de TV of naar buiten zou kijken en bier drinken. Omdat hij onder curatele stond, kon hij niet meer naar het café, dus kocht hij zijn eigen voorraad van het weekgeld dat hij kreeg. Hij liet het bier thuiskomen en de overige boodschappen deed de buurvrouw voor hem. Nee, zijn vader zou daar blijven zitten en er zou niets veranderen. ‘Misschien moet ik toch maar eens wat meer controle op mijn leven nemen, anders blijf ik straks ook zitten waar ik nu zit.’ Hij dacht weer aan het studiegeld dat hij opzij had gezet, maar concrete plannen had hij nog steeds niet.

Toen hij bij zijn huis aankwam, zag hij hoe de voortuin er bij stond. Peter woonde in een rijtjeshuis in een grote arbeiderswijk. De huizen waren niet groot, maar groot genoeg voor hem, met aan de achterkant een kleine tuin. Voor het huis was er een mini voortuin per huis. Twee stappen breed, en net zo lang als het huis zelf. Hij had het aardig verwaarloosd. Het beetje gras was geel geworden, het lage heggetje was bijna breder dan de hele tuin en de tegels zaten onder het zand, bladeren en aangewaaide papiertjes. Hij besloot om toch eerst maar de tuin aan te pakken, voordat hij lekker onderuit zou gaan met een boek en wat muziek.

Hij liep naar binnen toe en bedacht wat hij vanavond wilde eten. Hij had nog wat van gisteravond over en besloot daar iets mee te doen. Dat kon dan lekker staan te pruttelen, terwijl hij de voortuin zou doen. Na een kwartier had hij aan zijn stoofschotel van gisteren wat kip toegevoegd, enkele aardappelen en verse kruiden. Hij maakte snel een salade van tomaten met citroen, olie, sla en noten en zette deze in de koelkast. Hij haalde uit de schuur wat gereedschap en liep naar de voorkant terug.

Toen hij de deur open deed, stond Samfira voor de deur en ze schrokken beiden. 'Je laat mij schrikken, ik wilde net aanbellen.' 'Hoi Sam.' zei Peter, verbaasd haar hier te zien. 'Kom je iets afgeven of kan ik je ergens mee helpen?' Hij wurmde zich langs haar naar buiten, zodat zij zijn rode hoofd niet zou zien en zette het gereedschap neer. 'Nee, ik kwam eigenlijk kijken hoe het met je gaat.'

Verbaasd draaide Peter zijn hoofd om. 'Kijken hoe het met mij gaat? Waarom dat dan?' Ze had wat moeite om zich een houding te geven. 'Nou ja, je deed zo koel gisteravond en wij hebben elkaar al zo'n tijd niet meer gesproken. Ik bedoel, ik hoor natuurlijk af en toe wat van Abbas, maar ik was gewoon benieuwd.' 'Mag je hier wel zijn van je vriendje?' vroeg Peter. 'Dat is flauw, zo zijn wij nooit met elkaar omgegaan.' zei Samfira bits. 'Nee, je hebt gelijk, zo zijn wij nooit met elkaar omgegaan.' antwoordde Peter sarcastisch.

'Wat ga je doen?' vroeg Samfira. Hij zuchtte.

'Sam, als er wat is, dan weet je dat ik altijd voor je klaar sta. Maar om zomaar op mijn dak te vallen om een praatje te maken, dat is nogal moeilijk. Ik kan daar niet mee omgaan. Ik wil daar ook niet

mee omgaan.’ Hij keek haar aan en zij had het begrepen. ‘Ja, Abbas zei dat gisteravond ook al tegen mij. Je weet toch dat ik je nooit pijn heb willen doen. Maar je bleef waar je was, je kwam niet vooruit...’

‘Nee Sam, jij kwam niet vooruit en daarom heb jij die stap in de wereld gezet. Ik ben wie ik ben en ik doe zaken in mijn eigen tempo. En inderdaad, soms sta ik stil, maar dat is dan mijn keuze. Los daarvan zijn sommige beslissingen nu eenmaal niet zo makkelijk te nemen. Natuurlijk is het makkelijk gezegd om een studie op te pakken en te stoppen met werken, maar mijn rekeningen gaan wel door. En om vier jaar lang iedere avond te moeten zwoegen en ook nog ieder weekend, dat is nou ook bepaald niet iets wat je zomaar doet.’ Hij zuchtte weer. Het was alsof er niets was gebeurd en ze weer dezelfde ruzie stonden te maken. ‘En zo zijn wij binnen twee minuten weer precies op het punt van bijna twee jaar terug.’ Ze lachte. ‘Dat hebben wij dan snel gedaan, hè?’ Dat was de kracht van Samfira: als het moeilijk werd, kon zij het met een lach relativiseren en dat had al heel wat ruzies voorkomen.

‘Wil je wat drinken?’ vroeg Peter. ‘Graag.’ En ze hobbelde al achter hem aan. ‘Hé, die foto ken ik, dat was in de Efteling.’ ‘Had ik hem nu toch maar van de muur gehaald gisteren.’ dacht Peter bij zichzelf. ‘En je hebt allemaal nieuwe meubels, wat leuk. Veel beter ook.’ ‘Nou, nieuw. Inmiddels niet meer, maar je bent al een tijdje hier niet meer geweest.’ ‘Dat zal het zijn.’ zei Samfira en ze liep door de kamer alsof ze nooit was weggeweest. Peter kwam naar binnen met twee glazen limonade en zette deze op de tafel. Hij keek naar haar. Ze had een blauw, geruit, kort jurkje aan en stoffen

schoentjes. Ze had haar haar aan de achterkant bijeen gebonden en ze droeg een kleine zonnebril. Hij ging aan de tafel zitten en zij schoof aan. Ze legde haar zonnebril op de tafel en keek hem aan. 'Het gaat niet meer goed tussen mij en Gene.' Peter voelde meteen een enorme druk op zijn borst. 'Dan lijkt het mij dat je met hem moet praten en zeker niet hier moet zitten. Los daarvan geloof ik ook niet dat ik het wil horen.' 'Nee, daar ben ik hier niet voor. Ik moet op een aantal vragen een antwoord hebben en ik zoek een eerlijk antwoord. Daarom ben ik naar jou toegekomen.' Peter zei niets en wachtte tot Samfira weer begon te praten. Het leek wel of zij haar gedachten eerst moest ordenen, want het duurde bijna zo lang dat Peter dacht dat ze weg zat te dromen.

'Waarom ben jij verliefd op mij geworden?' Hij keek haar strak aan. Die vraag had hij niet verwacht. 'Waarom ik verliefd op jou ben geworden? Gewoon omdat ik je tegenkwam en je zag er mooi uit.' 'Meer niet?' vroeg Samfira en ze keek hem weer recht aan. 'Nee, natuurlijk meer dan dat. Maar waarom wil je dat nu weten?' 'Zou je de vraag kunnen beantwoorden?' vroeg Samfira, maar wel op een toon die hem aan het denken zette. Het was geen gebiedende vraag. Hij zei even niets en nam een slok van zijn limonade. Hij liet die bewuste avond weer door zijn hoofd gaan. 'Ik kwam je tegen en meteen wist ik dat ik mijn droomvrouw was tegengekomen. Het was niet alleen je uiterlijk. Alhoewel ik geloof dat mensen wel degelijk aangetrokken worden door het uiterlijk bij een verliefdheid.' 'Da's mooi, professor, graag weer terug naar het antwoord.' 'Sorry. Je had, en misschien nog steeds, een uitstraling van warmte, vol van energie. Je laat een kamer stralen als je binnenkomt en als je weggaat, laat jij geen lege kamer achter,

maar een kamer met energie en een herinnering. Dat maakte je voor mij die avond uniek.' Hij liet zijn glas zakken en zette het terug op tafel. Hij voelde zich leeg, omdat hij wist dat zij nu slechts voor hem een herinnering was en niet eens een lege kamer meer was die gevuld was met een herinnering, alleen een lege kamer. Ze zag de pijn in zijn ogen en ze voelde zich beroerd omdat ze hem hier weer doorheen liet gaan.

'Sorry.' fluisterde ze zachtjes en de tranen stonden in haar ogen. Peter kwam weer terug uit zijn gedachten en gooide meteen zijn schild omhoog. 'Het is oké, het is lang geleden en er is veel gebeurd. Heb je nu je antwoord?' Sam gleed met haar vinger langs het glas en speelde met de condens. 'Ik heb je nooit verlaten omdat ik niet van je hield, ik heb je...' 'Stop maar, Sam, ik wil het niet horen. Jij hebt jouw keuze gemaakt. Ieder moet nu zijn eigen weg gaan.'

Er viel een stilte en beiden waren even met hun eigen gedachten. 'Zouden wij ooit weer bij elkaar kunnen komen?' vroeg Samfira. 'Dat moet je niet meer aan mij vragen. Die keuze heb jij twee jaar geleden genomen, niet ik.'

'Wat bedoel je daarmee?' 'Ik ben iets kleins in een groter geheel. Ik weet niets meer dan mijn eigen wereld en kennis haal ik van het internet of van de tv. Ik weet ook niet of wij in ons leven ook maar één liefde, echte liefde tegenkomen. Ik kan dat wel beweren, maar misschien kom ik de echte nog tegen. Maar ik ben bang dat ik hem al gehad heb. Ik kan ook niet terug in de tijd, net zo min als jij dat kan en dat geldt ook voor de toekomst. Als wij ooit weer samen komen dan is dat iets wat in de toekomst ligt, maar die mogelijkheid is niet groot door de keuzes die gemaakt zijn in het